

Na ścianie północnej nawy bocznej, między kaplicami, usadowione są dwa XVI-wieczne epitafia. Po prawej stronie wejścia do kaplicy chrzcielnej epitafium Filipa i Małgorzaty Reiffenbergów (14a) a dalej kanonika Konrada Hofmanna (14b). Przy wejściu bocznym (15) północnego pomieszczenia z ołtarzem stoi najstarszy kamień nagrobny z 1457 roku z rzeźbionym wizerunkiem proboszcza Heinricha Fettinga ze Schwanheimu (16).

Najcenniejsze dzieła sztuki znajdują się w wschodniej kaplicy bocznej (17). Są to ottoński krzyż z brązu i naturalnej wielkości polichromowana rzeźba Ojca zakonu antonianów św. Antoniego Wielkiego z 1485 roku. Przyjmuje się, że siedząca postać św. Antoniego Wielkiego jest pierwowzorem powstałej około 1500 roku rzeźby ozdabiającej słynny ołtarz z Isenheim koło alzackiego Colmar, zamówionej u Niklausa Hagenauera przez tamtejszych antonianów.

W przeciwieństwie do barokowych ołtarzy bocznych, znajdujący się w kaplicy środkowej gotycki ołtarz (18) był od początku związany z tym kościołem. Ozdobiony malowidłami w roku 1485 w Wormacji. Umieszczony był przy nieistniejącym już lektorium, czyli kamiennej przegrodzie między prezbiterium a nawą główną, dzielącej zatem duchownych i świeckich. W środkowej części ołtarza przedstawione jest ukrzyżowanie Jezusa a na jego skrzydłach po obu stronach cztery tablice ze scenami legendy o św. Krzyżu: Jego znalezienie przez św. Helenę, odzyskanie z rąk Persów i odwiezienie do Jerozolimy przez cesarza Herakliusza. Predellę ołtarza ozdabia postać Chrystusa i dwunastu apostołów.

Oba barokowe ołtarze boczne, pochodzące z dawnego klasztoru Gottesthal koło Oestrich w Rheingau, są poświęcone Maryi. Ołtarz ze strony północnej przedstawia Pietę (19) – bolejącą Matkę Jezusa, zaś

w południowej nawie bocznej Madonnę z księżycem pod Jej stopami (6) – Królową Nieba.

Od południowej strony kościoła znajduje się dawny cmentarz klasztorny a obecnie ogród (20) porośnięty w dużej części dzikimi kwiatami i ziołami.

W 1983 roku z inicjatywy zatroskanych o los kościoła mieszkańców Höchst, zostało powołane do życia **Stiftergemeinschaft Justinuskirche e. V.** – stowarzyszenie wspierające odnowę i dalsze utrzymanie kościoła w należytym stanie i poszukujące środków finansowych na ten szczytny cel. Między rokiem 1983 a 1988 dokonano gruntownej renowacji budynku kościoła i znajdującego się w nim wyposażenia. W następnych latach naprawę pozostałych i pojawiających się zniszczeń kontynuowano. W roku 2009 przeprowadzono remont całego zadaszania i udrożniono odpływ wody ze źródła pod budynkiem kościoła. Tych zadań stowarzyszenie nie byłoby w stanie dokonać bez finansowego wsparcia i zaangażowania się pojedynczych osób, grup oraz instytucji. Aby wesprzeć kościół św. Justyna można składać ofiary na ten cel albo też zostać członkiem stowarzyszenia. Wszelkie potrzebne informacje znajdują się poniżej:

Stiftergemeinschaft Justinuskirche e.V.
Postfach 80 04 28
65904 Frankfurt am Main

Account-No`s:
Volksbank Höchst: BIC: GENODE51FHC
IBAN: DE30 5019 0300 0000 6537 05
Frankfurter Sparkasse: BIC: HELADEF1822
IBAN: DE91 5005 0201 00000083 00
E-Mail: kontakt@justinuskirche.de
Internet: http://www.justinuskirche.de

Zwiedzanie kościoła poza wyznaczonymi godzinami może być uzgadniane telefonicznie w kancelarii parafialnej pod numerem: 069-3399960.

Übersetzung: M. Smiatek 07/2017

Kościół św. Justyna we Frankfurcie - Höchst

(0,50€)

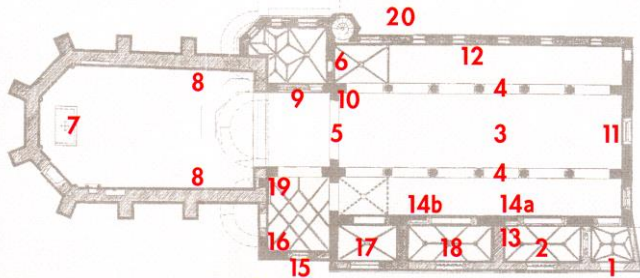

Ten wzniesiony około 850 roku nad brzegiem Menu w Höchst, trójnawowy kościół św. Justyna jest obecnie najstarszym, tak dobrze zachowanym kościołem katolickim we Frankfurcie i budowlą o narodowym znaczeniu.

Budowę kościoła rozpoczęto około 830 roku. Aktu jego poświęcenia dokonał około 850 roku arcybiskup Moguncji Hraban Maur, będący jednym ze znacniejszych uczonych swoich czasów. Ponadregionalne znaczenie kościoła zyskał w 1024, dzięki odbywającym się w nim obradom synodu wszystkich diecezji, które podlegały archidiecezji mogunckiej. W synodzie tym uczestniczył także późniejszy święty – Gotard z Hildesheimu. W 1090 kościół подарowany zostaje benedyktynom z klasztoru św. Albana w Moguncji, stając się kościołem parafialnym z siedzibą przeoratu. W 1298 relikwie św. Justyna zostały przeniesione do macierzystego klasztoru w Moguncji a patronką kościoła stała się św. Małgorzata. W roku 1419 kościół opuszczają benedyktyni a w 1441 kościół i parafię przejmuje zakon szpitalny antonianów z Roßdorfu koło Hanau. Pozostają oni tam aż do kasaty zakonu w roku 1803.

Za ich czasów dokonuje się znaczna przebudowa budynku kościoła. Do pierwotnej bryły bazyliki dobudowane zostają: okazałe, z wysokimi witrażami, późnogotyckie prezbiterium a po północnej stronie szereg kaplic bocznych. I taki, prawie niezmienny wygląd kościoła, dotrwał do naszych czasów. Tylko w części zachował się sąsiadujący z kościołem klasztor antonianów i służy obecnie jak dom mieszkalny.

Przewodnik po kościele:

Na portalu głównym drzwi wejściowych (1) od strony północnej, stoją posągi Świętych Mnichów: Pawła z Teb (po lewej) i Antoniego Wielkiego (po prawej). Ze względu na niesprzyjający wpływ warunków otoczenia, ich naznaczone upływem czasu oryginały, zostały przeniesione do kaplicy chrzcielnej (2).

W kaplicy chrzcielnej, oprócz oryginalnych rzeźb św. Antoniego i św. Pawła, znajduje się także późnogotycka chrzcielnica (2), podtrzymywana przez trzy kamienne lwy z XI wieku. To najstarsze zachowane ruchome obiekty wystroju wnętrza kościoła. Na ścianie bocznej znajduje się dobrze zachowany z roku 1520 kamień nagrobny Heinricha Meyersbacha (13), który był przełożonym klasztoru antonianów w Höchst.

Już od wejścia rozciąga się majestatyczny widok korpusu nawowego karolińskiej bazyliki (3). W jej obecnym zarysie jednak nie sposób określić

miejsce dawnego prezbiterium. Korynckie kapitele kolumn podpierających łuki arkad (4) należą do najdoskonalszych przykładów sztuki rzeźbiarskiej IX wieku.

W XV wieku ściany kościoła pokryte były freskami. Do dzisiaj zachowało się przedstawienie Chrystusa na łuku tęczy jako Sędziego (5) a obok ambony wyobrażenie Ukrzyżowania Jezusa, które całkowicie zakryte jest przez ołtarz z figurą Madonny z Dzieciątkiem i księżycem pod Jej stopami (6).

Podążając nawą główną dostrzec można w prezbiterium barokowy, fornirowany ołtarz główny (7), dzieło Johanna Wiessa z 1726 roku.

Jest on jednym z bardziej kunsztownych ołtarzy w diecezji limburskiej. Ołtarz upiększają wspaniałe rzeźby z drewna: po lewej św. Józefa z Dzieciątkiem a po prawej św. Augustyna, ojca i doktora Kościoła. Poniżej promieni Oka Opatrzności znajduje się patronka Kościoła, św. Małgorzata, jedna z Czternastu Świętych Wspomożycieli. Legenda głosi, że gdy była więziona, znakiem krzyża odpędziła ukazującego jej się szatana w postaci smoka. Za swoją gorliwą wiarę została ścięta w 305 roku. Obraz ołtarzowy przedstawia Ukrzyżowanie Jezusa. Ponad nim herb antonianów z krzyżem św. Antoniego w kształcie dużej litery „T”.

W prezbiterium mieszczą się odrestaurowane w 1986 roku dębowe stalle (8) z połowy XV wieku. Misternie

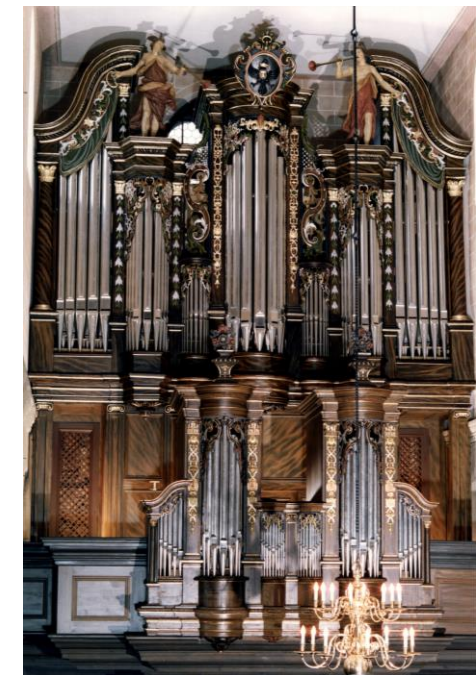
rzeźbiony bok każdej z nich przedstawia wizerunek jednego z pustelników: lewą stallę zdobi św. Paweł w szacie z liści dębu zamiast wspomnianych w legendzie liści palmowych, prawą zaś św. Antoni Wielki.

Oddalając się od prezbiterium w stronę nawy głównej, mijamy wielki, barokowy krzyż naścienny (9) i empirową ambonę (10) z 1812 roku, która jako jedyna z całego wystroju kościoła została wykonana w Höchst.

Okazałe organy (11) z 1740 roku powstały w warsztacie organmistrza Onimusa z Moguncji. W 1988 roku firma organowa Kuhn z Männedorfu koło Zurychu umieściła w oryginalnej szafie organowej, zgodne z barokowym brzmieniem i budową nowe, trzymanualowe najwyższej klasy organy. Od tamtej pory kościół stał się cenionym przez artystów całego świata ośrodkiem sztuki organowej.

Koncerty organowe i występy tutejszego chóru kościelnego stały się ważnym elementem życia kulturalnego mieszkańców Höchst.

Płyty CD z nagraniami koncertów organowych i chóralnych, jak również rozmaite publikacje książkowe można nabyć w kościele.

Na ścianie południowej nawy bocznej umiejscowione są późnobarokowe figury świętych (12). Pochodzą z dawnej kaplicy, leżącego nieopodal, Pałacu Bolongaro.